

Faserland

CHRISTIAN KRACHT

Faserland

Översättning Viktor Englund

ERSATZ

© 1995, 2010 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln

© 2014 Ersatz, Stockholm

Originalets titel Faserland

Översättning från tyska Viktor Englund

Redaktör Anna Bengtsson

Korrekturläsare Ola Wallin

Omslag Håkan Liljemärker

Grafisk form & sättning Ola Wallin

Tryck Spindulys, Litauen 2014

ISBN 978-91-87219-75-7

Översättningen är gjord med finansiellt stöd av

prohelvetia

www.ersatz.se

ETT 13

TVÅ 25

TRE 51

FYRA 68

FEM 86

SEX 112

SJU 125

ÅTTA 155

Till min syster Dominique

Alla här beskrivna personer och händelser, bortsett från enstaka offentliga personer, är fritt påhittade. Varje likhet med levande personer är helt oavsiktlig.

Det kan ha börjat så. Jag ska inte fråga mer.
Man tror att man bara vilar sig för att kunna
ta i bättre sedan eller utan baktanke, och det
dröjer inte länge innan man är oförmögen att
överhuvudtaget göra någonting mer.
Det spelar ingen roll hur det gick till.

– SAMUEL BECKETT, *Den onämnbare*

Give me, give me – pronto – Amaretto.

– *The Would-Be-Goods*

ETT

Jo, det börjar med att jag står vid Fisch-Gosch i List på ön Sylt och dricker en Jever direkt ur flaskan. Fisch-Gosch, det är en fiskkiosk som är berömd eftersom den är Tysklands nordligast belägna fiskkiosk. Längst ut på Sylts nordspets står den, direkt vid havet, och man tror att nu kommer det en gräns men i själva verket finns det bara en fiskkiosk där.

Jag står alltså där vid Gosch och dricker en Jever. Eftersom det är lite kallt och vinden blåser från väst har jag på mig en Barbourjacka med innerfoder. Jag är redan inne på andra portionen scampi med vitlökssås fastän jag började må illa redan efter den första. Himlen är blå. Då och då drar ett tjockt moln fram och skymmer solen. För en stund sedan stötte jag på Karin igen. Vi känner igen varandra från Salem, fastän vi inte pratade med varandra på den tiden, och sedan har jag sett henne ett par gånger på Traxx i Hamburg och på PI i München.

Karin ser egentligen ganska bra ut med sin blonda page. Lite för mycket guld på fingrarna för min smak. Fast med tanke på hur hon skrattar, hur hon kastar håret ur nacken och lutar sig lätt bakåt, så är hon säkert bra i sängen. Dessutom har hon druckit minst två glas chablis. Karin studerar företagsekonomi i München. Det säger hon åtminstone. Man kan aldrig så noga veta. Hon har också på sig en Barbourjacka, fast en blå. Nyss, när

vi pratade om Barbourjackor, sa hon att hon inte ville köpa en grön eftersom de blå ser bättre ut när de blir slitna. Det tvivlar jag på. Jag tycker bättre om min gröna Barbour. Slitna Barbourjackor, det leder ingenvart. Jag förklarar senare vad jag menar med det.

Karin kör en mörkblå Mercedes S-klass som tillhör hennes bror som handlar med terminskontrakt i Frankfurt. Hon säger att Mercedesen är helt okej eftersom den går vansinnigt snabbt och har telefon. Jag säger att jag av princip inte gillar Mercedes. Då säger hon att det nog kommer att regna i kväll och jag säger: Nej, det tror jag knappast. Jag petar med gaffeln bland scampin. Jag vill inte längre äta upp dem. Karin har ganska blå ögon. Har hon kanske färgade kontaktlinser?

Nu berättar hon om Gaultier och att han inte längre lyckas med någonting, designmässigt, och att hon tycker Christian Lacroix är så mycket bättre för att han använder så otroliga färger eller något i den stilen. Jag lyssnar inte så noga.

Någon på Gosch ropar ständigt ut olika beställda musselrätter i mikrofonen och det gör mig distraherad eftersom jag föreställer mig att en av musslorna är dålig och att någon chablisdrickande lantis kommer att få ordentligt ont i magen i natt och måste föras till sjukhus med misstänkt salmonella eller något sådant. Jag blir full i skratt när jag föreställer mig alltihop och Karin tror att jag flinar åt skämtet som hon precis berättat och flinar tillbaka fastän jag, som sagt, inte lyssnat överhuvudtaget.

Jag tänder en cigarett, och medan Karin fortsätter berättar jag hur en svart vinthund, som har ett halsband med fastklistrade små guldkor, lägger en stor bajs-korv bredvid ett bord. Hunden bajsar konstigt nog halvt stående, och jag ser tydligt hur en fjärdedel av korven klibbar fast i baken på den.

Jag börjar flina igen trots att jag nu mår illa på riktigt, eftersom scampin faktiskt smakade konstigt på något sätt, och jag avbryter Karin och frågar henne om vi inte ska åka till Kampen och gå på Odin. Hon säger ja och jag dricker upp min öl fastän jag egentligen inte tycker om Jever, och vi går till hennes bil, eftersom jag inte direkt har lust att sitta i min trånga Triumph just nu.

Hon låser upp bilen och vi sätter oss och den luktar fortfarande helt ny, luktar läder. Jag kastar ut cigaretten genom fönstret medan Karin startar, eftersom jag inte vill förstöra lukten av ny bil och eftersom hon inte röker. Hon stoppar in ett kassetband, och samtidigt som en riktigt dålig låt av Snap kommer ur högtalarna kör hon om en Golf där det sitter en ganska snygg tjej. Jag sätter på mig solglasögonen, och Karin berättar någonting, och jag tittar ut genom fönstret.

Till höger och vänster om vägen susar Sylt förbi och jag tänker: Sylt är egentligen otroligt vackert. Himlen är väldigt vid och jag har en känsla av att jag kan hela ön utan och innan. Jag menar, jag vet vad som ligger under ön eller bortom den, jag vet inte om jag uttrycker mig korrekt. Jag kan ju naturligtvis också ha fel.

Strax före Kampen svänger Karin plötsligt av till hö-

ger, in på parkeringsplatsen till strandavsnitt 16, nudiststranden, och jag tänker, men vänta, vad händer nu? Vi parkerar mellan en Porsche och en sådan där töntig stadsjeep och kliver ur, och eftersom jag tittar lite frågande på Karin genom solglasögonen fattar hon att jag inte lyssnade ordentligt i bilen. Hon skrattar på sitt snygga sätt igen och förklarar för mig att vi först måste hämta Sergio och Anne som sitter på stranden och att båda ringde på mobiltelefonen för en stund sedan, till henne i Mercedesen, menar jag.

Vi stiger ur, och jag tänker på att mobilen säkert kommer att bli helt förstörd där på stranden av sanden och saltvattnet. Karin trycker ett par D-mark i handen på parkeringsvakten och vi går på träspången genom dynerna ner till stranden. Medan vi går på de förvittrade träplankorna pratar Karin om Schumanns i München och hur hon nyligen lärde känna Maxim Biller där och att han var supersmart och att hon blev lite rädd för honom.

Från och med det ögonblicket lyssnar jag inte längre eftersom den där lukten av träplankor och hav stiger upp i näsan, och jag tänker på när jag brukade komma hit som barn, och första dagen på Sylt luktade det alltid så gott: när man inte hade sett havet på länge och var full av förväntan och solstrålarna fick träplankorna att ge ifrån sig en sådan där varm doft. Det var en vänlig lukt, lovande på något sätt och, ja, varm. Nu luktar det så där igen och jag märker hur jag nästan börjar gråta lite grann och därför tänder jag snabbt en cigarett och drar ärmen på min Barbour över pannan.

Ganska pinsamt alltihop, men Karin har inte märkt någonting, dessutom är hon upptagen med strandvakten som vill se kurbiljetterna som de idiotiska pensionärerna måste ha om de vill vara här på stranden. Karin ger mannen tolv D-mark för båda våra dagsbiljetter, och jag tänker tacka henne men låter sedan bli.

Solen börjar steka från himlen, och jag blir varm och Karin uppenbarligen också eftersom hon tar av sig sin Barbour och tröjan också. Tröjan är verkligen snygg. Under den har hon bara på sig en body och jag ser att hon har ganska stora och fasta bröst, och jag märker att hon vet att jag ser det. Hennes bröstvårtor sticker ut lite av vinden som fortfarande är ganska kylig, fastän solen steker så.

Jag tar också av mig Barbourjackan och kavajen och viker upp skjortärmarna. Tur att jag har med mig solglasögonen, tänker jag. Havsvinden blåser mitt bakåtslickade hår framåt. Jag har nämligen ganska långt ljusbrunt hår framtill, och när jag drar ner det räcker det till hakan. I det ögonblicket slår det mig att jag borde ha kvar lite hårgelé i innerfickan på Barbourjackan, och jag funderar på när jag skulle kunna använda det utan att det ser pinsamt ut med en gång.

Nu är vi nästan framme vid stranden. Till höger och vänster om oss ligger dynerna och överallt vajar det där hedgräset och sandhavren. Det ser nästan ut som vågor på land. Ovanför oss skräpar fiskmåsar och jag kommer att tänka på att Göring, som semestrade här på Sylt, en gång tappade bort sin blod och ära-dolk här, mitt bland

dynerna. Man genomförde ett gigantiskt sökarbete och utlyste en hög hittelön, och till slut hittades dolken av en viss Boy Larsen eller något i den stilen, en dräng. Det hette så på den tiden. Alla höll på att skratta ihjäl sig åt den tjocke Göring och hur han tappade sin fåniga dolk när han pinkade bland dynerna, alla utom Boy Larsen, för han inkasserade hittelönen. Först efteråt skrattade han hjärtligt, tror jag.

Jag tänker på namnet Boy och att det bara är här uppe på Sylt som folk heter så, som om det inte längre vore Tyskland utan ett slags mellanting mellan Tyskland och England. Här på Sylt stod luftvärnskanonerna, så att säga på framskjutna poster, och engelsmännen var stationerade här långt efter kriget, och som liten pojke lekte jag i de sista tyska bunkrarna vid Westerland. Nu har man sprängt dem, tror jag.

Där framme på stranden sitter Sergio och Anne i en blå- och vitrandig strandkorg. Jag får syn på dem direkt eftersom jag känner igen Anne. Jag har försökt att ragga upp henne en gång på PI men det gick som det gick, eftersom jag var full och var tvungen att spy, och när jag kom tillbaka från toan var hon borta. I alla fall tror jag att det var så. Karin och jag styr stegen mot strandkorgen. Vi säger hej, men Anne känner inte igen mig, eller så låtsas hon att hon inte känner igen mig. De har två champagneflaskor med sig och ger oss två plastmuggar. Karin pratar med Anne, så jag inleder ett samtal med Sergio. Sergio är den typen som alltid måste ha på

sig rosa pikétröjor från Ralph Lauren och en gammal Rolexklocka, och om han inte hade varit barfota med uppkavlade byxben så skulle han haft på sig loafers från Alden, det ser jag direkt.

För att säga något säger jag att det kommer att bli regn, och Sergio menar att vädret helt säkert förblir oförändrat. Jag märker att han bryter och frågar honom varifrån han kommer, och han säger: Från Colombia. Sedan kommer vi inte på något mer att prata om och Sergio säger inget mer, så jag tänder en cigarett och tittar först på mina naglar och sedan på havet.

Det finns en hemlighet som man alltid berättade med en viskande röst för oss barn som brukade åka till Sylt på sommarlovet: Långt ute, framför Westerland, där den enorma Nordsjön ligger i dag fanns det en gång en stad som hette Rungholt. Staden var tidigare en del av ön, till för ungefär tvåhundra år sedan, då en stor flodvåg kom och drog ner allt i havet, ner i Blanker Hans, så hette nämligen havet på den tiden. Hur som helst drunknade alla invånarna, och hemligheten var att om man lyssnade riktigt noga när vinden kom från väst så kunde man höra kyrkklockorna i Rungholt, hur de ringde in de kristna till bön under vattnet. Den där historien brukade skrämna livet ur oss, men vi barn gick ofta ner till stranden på natten för att lyssna med öronen tätt pressade mot sanden.

Sergio tar under tiden upp mobiltelefonen och ringer till någon som han talar spanska med och tittar hela ti-

den på mig, och det irriterar mig, alltså vänder jag mig mot Karin och Anne. Vi dricker alla tre som på kommando en klunk Roederer, och det ser så roligt ut att Karin måste skratta igen. Jag tror att jag verkligen tycker om Karin.

Sedan bryter vi upp och går tillbaka till parkeringsplatsen. Karin och jag sätter oss i Mercedesen och Sergio och Anne i sin Land Cruiser som vi parkerade bredvid förut, som av en tillfällighet. Anne och Karin är ganska dragna och kör därefter. Jag berättar för Karin att det är min sista dag på Sylt och att jag åker i morgon, och Karin nickar och säger: Vad synd, och sedan ser hon på mig och ler. Det är ett mycket vackert leende.

Strax efter Kampens ortsskylt kör hon nästan över en pensionär som går över gatan och inte ser bilen komma. Pensionären bär en liten manchesterhatt och en auberginefärgad lumberjacka, och han gormar som en galning efter oss, och jag säger till Karin att det säkert är en nazist, och Karin skrattar.

Vi svänger in på Whiskystrasse. Solen står redan lågt på himlen och får Whiskystrasse att bada i ett gyllene ljus. Jag tänker att den kanske heter så inte enbart på grund av alla barer, utan även för att den ser så guldgul ut när solen skiner in från sidan som nu. Jag måste vara riktigt ordentligt full för att tänka sådant nonsens. Vi parkerar bilen, kliver ur och går till Odin. På vägen dit snuddar Karins hand vid min och jag får ett hostanfall.

Det är smockfullt på Odin fastän det fortfarande är tidigt på kvällen. Vanligtvis finns det inga platser kvar efter elva, halv tolv, men i dag är allt redan upptaget. Karin känner barägaren, och hon vinkar vänligt och skickar över en kypare till oss. Jag tänker på att personalen alltid ser bra ut på Odin, solbränd och så, och att de alltid är på extremt bra humör. Husets hund är en mörkbrun labrador som heter Max, och Karin ger honom tydligen alltid en fralla när hon är på Odin, hunden känner nämligen redan på sig att den ska få en. Mycket riktigt kommer den springande, tränger sig förbi allas ben och hugger frallan som Karin håller fram.

Sedan beställer hon två flaskor Roederer, och när de kommer sveper vi varsitt glas och någon bakom baren sätter på *Hotel California* av Eagles, och när musiken spelar och hunden Max tuggar på sin fralla och solen går ner utanför känner jag mig plötsligt så förbannat lycklig. Jag får ett larvigt flin på läpparna, eftersom jag är så lycklig, och Anne märker det och börjar också flina, och nu flinar Karin också och till och med Sergio måste le.

Odin blir långsamt överfullt. Vid bordet bredvid står tre män och talar ganska högt om sina Testarossa. De har alla Cartierklockor, och man ser bokstavligen på dem att de spelar golf. De har ett lugn som infinner sig efter trettio, ett solbränt osympatiskt lugn. Den ena gnuggar sig hela tiden om näsan, och han försvinner faktiskt in på toa var tionde minut och kommer tillbaka pigg och glad, klappar i händerna och säger hela tiden saker som: Toppen, grabbar!

Karin och jag tittar på varandra, och Karin himlar med ögonen. Det är nog dags att gå. Vi tar avsked av Sergio och Anne, eftersom de vill stanna kvar, och jag betalar de två flaskorna Roederer för att imponera på Sergio, fastän jag i samma ögonblick tycker det är extremt pinsamt, och jag köper genast en tredje flaska som vi tar med, och chefen pussar Karin tre gånger på kinden, precis som i Frankrike, och sedan ger chefen oss två champagneglas att ta med.

Karin och jag går till bilen, och på vägen dit ser jag en stupfull ung man som spyr på dörren till sin mullbärsfärgade Porsche, en cabriolet, medan han försöker låsa upp bilen. Jag tittar snabbt på registreringsskylten. D som i Düsseldorf. Aha, en reklamare, tänker jag. Det måste man föreställa sig: en mullbärsfärgad Porsche.

På andra sidan vägen står några och tittar på och skratrar av skadeglädje, och jag tror mig känna igen Hajo Friedrichs där borta, men jag är inte helt säker, eftersom jag har hört att hans ansikte är uppsvullet nuförtiden. Jag frågar Karin om det inte är bättre att jag kör, eftersom hon är väldigt full, men hon säger nej, hon kan fortfarande köra, så jag sätter mig i passagerarsätet bredvid henne, och nu luktar det läder igen och lite parfym.

Karin börjar köra och under färden berättar hon någonting för mig, och jag anstränger mig för att lyssna men jag lyckas inte, och så stirrar jag på henne från sidan. Hur hennes färgglada Hermessjal avtecknar sig mot hennes bruna hals och hur hennes solbrända arm vilar på ratten, denna arm som är täckt av gyllene fjun,

och jag kommer ihåg hur jag en gång som liten pojke låg bredvid en liten flicka på en handduk på stranden i Kampen, båda på mage, och den lilla flickan hade somnat och jag strödde vit sand över hennes arm och iakttog hur den fina sanden fastnade i hennes fjun. Hon vaknade av det, och hon log mot mig, och sedan byggde vi ett sandslott tillsammans vid havet med färgglada plastspadar. Jag hade en orange spade, det minns jag fortfarande tydligt.

Framför Kupferkanne saktar Mercedesen långsamt in och stannar. Däcken knastrar i gruset och Karin stänger av motorn. Det susar i öronen och jag inbillar mig att det är havet, men det kan det ju inte vara eftersom vi är på den sidan av ön som vetter mot Vadehavet. Vi tittar på varandra, stiger ur och sätter oss på en av de gröna kullarna utanför Kupferkanne.

Karin öppnar Roedererflaskan, men utan att smälla med korken, och jag tänker på hur mycket jag hatar människor som låter champagnekorken smälla ordentligt så att alla vänder sig om. Vi dricker ur de medhavda champagneglasen och tittar på folk som går in på Kupferkanne. Sedan tittar vi ut över det grunda vattnet.

Karin lägger sin hand på min axel, och stället där hon har sin hand blir varmt, och sedan kysser hon mig på munnen. Hon smakar champagne och varm hud. Jag blundar, men så blir jag yr eftersom jag har druckit för mycket, alltså öppnar jag ögonen igen. Vi kysser varandra och jag ser in i hennes blåfärgade kontaktlinser, trots

att det är svårt att se skarpt på så nära håll. Jag tror att Karin också är lite yr. Vi slutar kyssas. Sedan ser hon på mig och säger på fullt allvar att vi borde ses i morgon kväll på Odin. Det är vad hon säger. Och jag som har talat om för henne att jag reser i morgon. Jaja, hon kanske redan har glömt det.

Hur som helst reser hon sig ganska snabbt, ställer champagneglaset på en platt sten och går till sin bil. Hon kliver in, startar motorn och kör iväg. Jag sitter kvar ett tag där på kullen med det tomma glaset i handen. Lite längre bort studerar ett pensionärspar tårtmenyn. Tårta nu? Det är ju alldeles för sent för det, tänker jag. Jag fyller på mitt glas ur Roedererflaskan, men champagnen bubblar inte längre och när jag tar en klunk smakar den fadd och intetsägande och avslagen och som aska. Jag tror inte att jag kommer att åka till Syla någon mer gång.

TVÅ

Nästa dag tar jag ändå kvällståget till Hamburg utan att ha träffat Karin igen. Min Triumph lämnade jag kvar på ön. Bina kommer säkert att ta hand om den. I restaurangvagnen dricker jag i ganska snabb följd fyra små flaskor Ilbesheimer Herrlich medan solen går ner över Husum.

Jag tittar ut genom fönstret och brer smör från den lilla plastförpackningen på ett bröd, och det där nordtyska slättlandet drar förbi med får och allt, och jag kommer att tänka på hur jag förr alltid brukade luta mig ut genom tågfenstret, med huvudet i fartvinden tills tårarna började rinna, och hur jag alltid tänkte att om någon sitter på toaletten och pissar nu, då flyger pissen upp från undersidan av tåget och finfördelas i färdriktningen rakt i ansiktet på mig, så att jag inte märker det, det är bara det att jag har en hinna av urin i ansiktet, och om jag skulle slicka mig om läpparna så skulle jag kunna känna smaken av det, främmande människors piss. Jag var tio när jag tänkte så.

I dag kan man förstås inte öppna fönstren längre, där i snabbtågen, vars inredning är helt fruktansvärd och alltid påminner mig om något slags shoppinggalleria, inget är vackert längre och absolut ingenting är som förr. Numera är allt så transparent, jag vet inte om jag uttrycker mig korrekt, i varje fall är allt gjort av glas och